

RÁNO

autor: Kateřina Lužná

Dívka leží v posteli, v pokoji je poházené oblečení z předchozího večera. Vedle postele na stolku stojí budík, malé rádio a zrcátko. Dívka se pomalu probouzí, očividně jí vstup do reality dělá problémy. Anž by vstala, podá si před oči budík, podle vydaného zvuku ji čas nepotěší. Pak si se zaváháním podá zrcátko, ale tenhle pohled je ještě horší.

Ježíšikriste!

Poděšeně přiklopí zrcátko na peřinu a pak ho štitivě položí zpátky na stolek. Velice pomalu se posadí. Je bledá, rozcuchaná, v pomačkaném pyžamu, na obličeji zbytky rozmazaného make-upu. Drží se za čelo, ale spíš než alkoholová je to zřejmě morální kocovina. Na chvíli odejde vedle a přinese si sklenici s vodou, do které hodí nějakou šumivou tabletu. Než se vyprošťovák rozpustí, pokouší se uklidit poházené oblečení, ale spíš ho jenom přenáší z místa na místo. Opatrně k hadříkům přičichne, ovšem ty jí rozhodně nevoní. Nakonec úklid vzdá, posadí se se sklenicí na postel a pomalu upíjí ze sklenice, ale nápoj jí nikterak nechutná. Najednou začne hlasitě zvonit mobil. Dívka se lekne, pak ho začne zuřivě hledat v oblečení, po zemi a v kabelce. Po chvíli ho najde, ale její energie vyprchá, když si přečte na displeji volajícího. Otráveně hovor přijme.

Čau Martino. Ne, nezbudila, teďka jsem vstala. Ále, stálo to za houby. Na proč se radši neptej. No, nejdřív jsme byli v Kompasu, to bylo v pohodě, ale tam o půlnoci zavírali, tak jsme nakonec skončili v té Michalově garáži. No já, Michal, Milan, Frankie, holky Krocovy a Maruška. Hele, vážně, na Michala se neptej, jestli nechceš slyšet zvracení v přímém přenosu, mně už je tak dost blbě. Ale ne, zas tolik jsem toho nevyčila... Nějaký víno, ani snad ne šest nebo sedum? deci... No, tak radši nic. Blbě je mi ze sebe.

Hele, přehod' téma. Zkus hádat, s kým zmizel Frankie. Samá voda. Já? No dovol! S Maruškou! Ne, nekecám. Já vím. V Paříži? Já myslela, že ten její kluk bydlí ve Švýcarsku, ne? Aha. Hele, to už je o Frankiem starý, spíš vypočítej, se kterýma ženskýma ne, to bude kratší. No co ti na to mám říct. Po telefonu to holt asi ani s Francouzem není ono. Ježíš! Ne, nevím, jestli má Maruška na mobilu vibrační vyzvánění. Jsi tele, fakt.

Panebože, ty jsi strašná. No tak dobře, opila jsem se a chovala jsem se jako idiot, stačí?! Promiň. Prostě mi zase prasklo v hlavě. Zkus si to představit. Trochu, trochu dost jsem po něm lezla. Jo, no nazdar, to je přesný. Kamarádi, já si to taky myslela, a teď jsem to takhle děsně zvorala. A on měl pak ke konci ještě blbý řeči. Ále, třeba, znáš ten vtip, mnemotechnické pomůcky na velikost podprsenky? Antiperle, bobule, cibule, dýně, exotické ovoce, fuj, to jsem se lek. No a on měl na mě nějaké poznámky o konci abecedy.

Já vím. Já nevím. Prosím tě, proč se jednou chlap chová úplně úžasně a podruhé jako poslední idiot? To je horší než Microsoft. No jo, můžem si podat ruce. Hele, takhle prokecáš poslední korunu, nechceš přijít? Ne, až tak za hodinu, já se musím nějak uvést do normálního stavu. Víno ne! Opovaž se! Jestli mi chceš opravdu udělat radost, přines mi džus. Fajn, tak čau.

Dívka položí mobil na skříňku a pustí rádio. Ozve se kýčovitě popíková melodie. Beznadějně se rozhlédne po pokoji a pak začne dělat na posteli hromádku z poházeného oblečení. Písnička skončí a ozve se přeslazená hlasatelka:

Úžasně jarní ráno, milé posluchačky!

Dívka se zatváří přiměřeně zhnuseně, bere hromádku šatstva do náruče, hlasatelka pokračuje.

Na řadě je naše nesmírně populární psychologická poradna s úžasným panem doktorem Kyselským, dnes s velice atraktivním názvem 'Jak se nejlépe dostat k mužskému srdci'.

Na tomto místě dívka vzteklou ránou rádio umlčí.

Ostrým nožem přímo přes hrudní koš, ty krávo!